

דפי גור

יום', ג' באלול תשפ"ד, 6.9.2024, גיליון מס' 5064

ערעור בסעיף 5.2 בתוכנית השיוך

סעיף "גרושים" בהחלטת הסימון

5.1 חברים המתגוררים בדירות קבע יהיו זכאים לסמנן בהתאם להחלטת הזיקה.

5.2 חברים שהתגרשו החל מהמועד המקבע (1.5.2014) ועד למועד קבלת החלטת הזיקה (11.11.2022) ומתגוררים בדירות מעבר - יהיו רשאים לסמן דירה ביחד עם קבוצת החברים שטרם סומן להם בית קבע.

5.3 תבוצע התחשבות בין הקיבוץ לבין החברים הגרושים בגין סימון המגרש הנוסף. ההתחשבות תבוצע בהתאם לערך הדירה, כפי שייקבע על ידי שמאי, שימונה על ידי הקיבוץ.

קרו אוחנה: בחוברת השינוי הוגדר ה-1.5.2014 כיום הקובע של קיבוץ יגור.

משמעות היום הקובע - קיבוע רשימת זכאים לזכויות מסוימות, במקרה זה שיוך דירות/מגרשים וקיבוע של הסטטוס המשפחתי (משפחה או יחיד).

בהחלטות רמ"י נכתב: "ככלל חברים זכאים יהיו זכאים לשיוך יחידת דיור אחת".

יום הזיקה (11.11.22) הוא לא יום קובע, למרות שנראה שצוות השיוך מתייחס אליו ככזה, הוא רק קושר בין חבר לבין דירתו. הוא לא מגדיר רשימת זכאים חדשה.

אנחנו מבקשים, כי בית אב שהתגרש לאחר המועד הקובע (1.5.2014) ישייך מגרש אחד לבית האב. הטיעונים לכך - פער בין יורשים.

אין קשר לכללי אוגדן הדיור. אוגדן הדיור היה בתוקף עד קבלת ההחלטות על השיוך. לראייה, בוטלו מכרזי הדיורות, אין ועדת דירות, ואודי מקצה דירות לחברים.

כל הדירות שנמסרו לחברים, נמסרו כפיקדון. הן עדיין רכוש הקיבוץ, עד שהשיוך ייכנס לתוקף, כך שאין בעיה לשנות החלטות או לא לשיוך דירה לחבר.

היום הקובע של יגור הוא 1.5.2014. אין קשר לרשימת הזכאים ממרץ 2007, עובדה שאנחנו לא נותנים מגרשים לכל בתי האב/יורשים לפי רשימה זו.

גרושים שחתמו על סימון מול יגור, לא מהווים בעיה משפטית, אפשר להחליט שזו הדירה/המגרש שבית האב זכאי לה לשיוך. אין כל קשר לפתיחת פצעי הגירושים. לכולם ברור הקושי בפירוק של משפחה, להורים ולילדים. זה עדיין לא מקנה קבלת מגרש/דירה נוספת לשיוך.

אין מקום לאיים על הציבור בהסתבכות משפטית, כפי שנוקט הוועד. יש ליגור עורכי דין ואפשר למצוא פתרונות שתהליך השיוך לא יתקע.

נכון שבחרנו הנהלה וצוות שיוך, אבל גם הם לא חפים מטעויות. ועדיף לתקן עכשיו, לפני שנכנסים יורשים ואחרים לתמונה.

גם ההחלטה שגרושים אחרי יום הזיקה ישלמו שכ"ד לפני שהשיוך נכנס לתוקף, לא במקומה. אבל זה כבר דיון אחר.

החלטות השיוך מורכבות ומשפיעות על החיים של כולנו. אחד הלקחים מהסיפור הזה, הוא שלא נכון להביא החלטות ארוכות ומורכבות, ללא שיקוף והסבר ההשלכות של כל מהלך

לציבור. וראו מקרה הבנים, הקליטה ועוד.

הצעה לקלפי היא:

גרושים אחרי היום הקובע 1.5.2014 יוכלו לשיוך רק בית אחד.

אודי קינן: תשובת הנהלות יגור:

נושאים ערכיים

קיבוץ יגור התייחס למי שהתגרש בתקופה שבין היום הקובע (1.5.2014) לבין מועד הזיקה (11.11.2022) באותה דרך שבה התייחס למי שהתגרש בכל שנותיו - עולה השאלה האם ברמה הערכית הוא יכול היום להעלות דרישות שהוא לא העלה לאורך השנים.

חלק גדול ממי שהתגרש בעבר בנה לעצמו משפחה חדשה. האם אנחנו יכולים להחזיר אותם לריבים ולקונפליקטים הישנים? האם מי מאתנו היה רוצה להיות שם?

קבוצת הגרושים היא קבוצה קטנה וחלשה יחסית, 13 בתי אב, האם המקום שלנו כקיבוץ וכחברה סולידרית הוא להקשות עליהם?

העובדות היבשות

הקיבוץ המשיך לנהוג במי שהתגרש לאחר מאי 2014 באותה דרך, שבה נהג במשפחות שהתגרשו לפני היום הקובע, משום שלא התקבלה החלטה הגורעת מזכויותיהם.

חברים אלה קיבלו דירות בהתאם לכללים באוגדן הדירות, כולל עדיפות למספר הילדים, לרבות דירות קבע. המשמעות היא שלאותם חברים קיימת הסתמכות על פעילות הקיבוץ מאז ועד עתה, ולכן לא ניתן לקבל החלטה בדיעבד.

הקיבוץ הגיש לרמ"י רשימה שמית של החברים ב-2007. ברשימה זו הם מופיעים כיחידים, ולכן גם על פי רמ"י קיימת להם זכאות למגרש ואין אפשרות לא לשיוך להם.

חלק מהגרושים חתם עם הקיבוץ על הסכמים שונים, כולל הסכמי סימון - המשמעות היא שהקיבוץ הכיר בזכאותם, וביטול הסימון כעת יגרוור את הקיבוץ להליכים משפטיים שיכולים לעכב את תהליך השיוך במשך שנים ארוכות.

סיכונים משפטיים

נגד הקיבוץ והחלטה זו יוצאו צווי מניעה שונים והדיון עלול להתארך שנים. משמע תהליך השיוך ייעצר לזמן לא ידוע. עצירת התהליך תאלץ אותנו להקפיא את מעברי הדירות לחברים הצעירים ותדחה את חידוש הקליטה לזמן לא ידוע.

הקפאת התהליך עלולה לפגוע בעסקה עם רשויות המס. הקפאת התהליך עלולה לגרום לרמ"י לדרוש מהמשפחות שבונות בבוקונים ובבריכה לממש את הערבויות שנתנו המשפחות, ובתרחישים מסויימים גם לדרוש מהם תשלום מלא 91% על הקרקע. חלקן לא יוכלו לעמוד בזה.

סיכון כלכלי

מחירי הקרקע עולים בכל שנה באופן מהותי. ככל שהתהליך יארך העלויות לכל בית אב תהיינה גבוהות יותר. זה הוא מצב שבו כולם מפסידים.

הצעתנו: אנחנו מציעים לקיים דיון בנושא במתכונת ציבורית שמובילים ועד הנהלה וצוות שיוך, וביחד למצוא כלי מתאים שלא יעצור את התהליך. באו נקיים פגישה של

ההנהלה, בעלי ההצעה ונציגי הגרושים.

אנחנו מבינים את התסכול כלפי מי ששייך שתי דירות. לא נצליח להשיג צדק מושלם. גם ככה יש דירות יקרות ודירות פחות. לא בטוח שיהיו איזונים. בחוברת השיוך נאמר שהדירה השנייה המשוויכת למשפחת גרושים, לא תהיה בתנאי השיוך. כלומר שהגרושים לא יזכו בהנחה על הקרקע.

אורלי מורן: גילוי נאות, הייתי נגד השיוך. הוא מביא רק צרות. מרגע שהתקבלה החלטה, ואני בצוות השיוך, מנסה לעשות את המקסימום שיעבור טוב. מההיבט המוסרי קשה לבוא היום ולהגיד למי שהתגרשו בשנים האחרונות שמשנים את הכללים, מה גם שבנו בית חדש, נגיד להם שיחיו בשכר דירה? נראה לי לא מוסרי. בסה"כ מדובר על 13 משפחות. להכניס אותם לסיוט הזה, לא לעניין. צריך מנגנון איזונים מפותח. אפשר לקבוע עבורם איזונים שלא נקבעו לאחרים. אם נשכיל לעשות מנגנון איזונים נכון, הנושא הזה, כמו שאר הפערים האחרים בשיוך, ייכנס לתוך האיזונים, ונוציא את המיטב מאי השוויון המובנה בתהליך ממילא.

אריאלה וולק: אני בצוות השיוך. גם אני התנגדתי לו. כי אני בת נען, והם נמצאים כבר 20 שנה בתהליך ועדיין לא סיימו. השאלה לקרן, מה הסיבה להצעה?

קרן אוחנה: לא נראה לי הוגן כלפי היורשים בכלל ביגור, שחלק יירשו שני נכסים וחלק אחד. בהצעה שלנו אין שום מילה להוציא משהו מהבית. כולם נשארים איפה שהם. רק הבית לא ישויך ליורשיהם, ונוכל להקצות את הבית לבנים חוזרים. לאודי, למה הגשתם רשימה שמית על בסיס 2007 ולא על בסיס 2014?

אודי קינן: התאריך שמעניין את רמ"י הוא 27.3.2007. על פי רשום אצלם מי "חבר ותיק" ומי "צעיר". הם דרשו שנביא רשימה של כל החברים ובתי האב שהיו חברים ב-2007 ואלו שהתקבלו אחר כך. יחד עם ברית פיקוח ערכנו את הרשימות האלה. אני רשמתי את כל הזוגות כשני בתי אב גם אם הם התגרשו מאז. הערך של זה ליגור קרוב ל-100 מיליון ש"ח, כי בזכות זה יש לנו היום 780 מגרשים מוטבים ולא 691. אם אנחנו קהילה שחפצה לקנות את הבתים שלה ורוצה לראות את הבנים פה - זה מאוד משמעותי. עדיף שלא נבקש מרמ"י שום תיקון לעניין הזה כי יש לנו הרבה מה להפסיד.

קרן אוחנה: סיבה נוספת לערעור, שהם ייבחרו בשכבת הגיל שלי, כי יש להם עדיפות עלי בהצעת ההנהלה.

יעל ס"ט רשף: מכיוון שכולם נוקטים כאן בגילוי נאות אז גם לי יש - אני גרושה, אומנם אינני בעלת עניין, אך אני מכירה היטב את התחושה של להיות גרושה בחברה שמרנית משהו, השומרת על מבנה משפחתי. כשמתפרק בית אב, עוברים תהליך מטלטל וקשה, ולוקח זמן רב והרבה כאב לבנות חיים חדשים. אבל כאן אני רוצה להתחיל מעט יותר רחב את הדיון שלפנינו.

בסופו של יום אנחנו חברי קהילה שצריכים להמשיך לחיות ביחד.

הדיונים האחרונים, כולל סיפור הממ"דים, יכולים להעיד עד כמה מדרון החברות והרעות הוא חלקלק ועד כמה אנחנו יכולים להגיע לקרעים רבים בינינו.

רובנו חיים כאן, אני מניחה, כי אנחנו מזדהים עם הרעיון,

גם אם הוא משנה פניו, ואני רוצה להאמין כך עם ידיעה, שעלינו לוותר לעיתים על חלק מרצונותינו האישיים והצרכים האישיים שלנו. הדיון כאן ערכי, לא משפטי. גם האמירה שזה לא פייר שיהיו שיקבלו 2 דירות היא ערכית לא משפטית, אז אין מה להתפלפל משפטית. השאלה היא איזה חברה אנחנו רוצים להיות, והאם אנחנו עדיין רוצים להיות קהילה שיתופית ערכית, הבוחרת כל יום מחדש את הדרך ומתלבטת בשאלות ערכיות. קהילה כזאת צריכה לראות גם את זכויות המיעוט. מדובר בקבוצה קטנה. אנחנו כחברה צריכים להתעלות על "פייר" או לא. צריך להכיל את הקבוצה הזאת, שעוברת טלטלה. הילדים משלמים מחיר גדול.

לפנינו שתי נקודות - שאלת התור, שאלה שבעיני פתירה ושאלת ה"פירות" של הורשה של שתי דירות.

סוגיית התור פתירה: הגרוש לא חייב להיות בעדיפות העליונה ולא ידחק אחרים אלא יהיה בקבוצת עדיפות אחרת, נמוכה יותר. יש תקדים ביגור שגרושים לא מקבלים דירת קבע יד ראשונה.

הסוגיה השנייה מורכבת יותר ודורשת כספים רבים, אפשר שבדרך זאת תחושת חוסר ה"פירות" תקטן.

בכל מקרה, שיוך הדירה הנוספת ידרוש הרבה כסף. לא לכולם יהיה הכסף הזה, וההוצאה הגדולה תתקזז מזכויות אחרות.

לסיכום: הייתי רוצה שנצליח לגבור על סוגיה זאת ולאפשר גם למי שהתגרש זכויות הורשה, בשל זכויותיו הוא, כחבר קיבוץ.

רמי פלג: בתקנון הקיבוץ יש אפשרות ל-10 אחוזים מהחברים להביא החלטות לאסיפה. עדיין, חבל שבעלי ההצעה לא נפגשו עם ההנהלה, לפני שבאו לאסיפה. המנגנון הזה צריך לפעול רק לאחר שמוצו כל ההליכים האחרים הנובעים מהמבנה הארגוני של יגור. בשביל זה יש הנהלות. בעניין תשובת הוועד שיצאה ברגע האחרון, עורך הדין היה במילואים ולקח לנו זמן להבין את כל המשמעויות. לא רצינו לדחות את האסיפה. אודי התעקש שנעמוד בתקנון של דיון תוך 30 יום. אבל נראה לנו קריטי, שהחברים יבינו את המשמעויות של הדיון.

לעצם הנושא, בקיבוץ יש אבולוציה של החלטות. בדורות הקודמים קיבלו דירות חיים, אחר כך שלמו קצת, היום משלמים כמעט מלא. ההחלטות הן תמיד קדימה ולא אחורה. יש לנו שלוש קבוצות גרושים. הקבוצה השנייה עד 2022 מונה 13 משפחות, אבל יש קבוצה נוספת מ-2022 שם אפשר לשייך רק דירה אחת. ישנה החמרה אבל היא רק קדימה. כמו שיש יום קובע לכניסה לחברות וממנו חברים לא יקבלו אותו דבר, כך גם בעניין הזה. הולכים קדימה ולא הולכים אחורה. עצירת השיוך יכולה לפגוע ב-640 משפחות.

שוקי שנער: מחכה לנו תהליך ארוך עתיר "מטעני צד". היום זה מוקשון. יש פוטנציאל אין סופי לסכסוכים. אני מבקש מכולם לשמור על תרבות דיבור. לזכור שגם לצד השני יש את הצדק וההגיון שלו. אין שחור ולבן.

קרן אוחנה: רמי לא דייק. נפגשנו שלושה נציגים עם אודי.

גבי קרדוש: חמור שנפסקו שידורי האסיפות. לא ייתכן שחומר לאסיפה יתפרסם 24 שעות לפני.

אמיר אלעד: אפנה לוועד הנהלה לארגן מפגש של שלושת הצדדים.

עדכונים

1. חריגה בתקציב פרויקט פיצול כיתות ג'-ד': בתקציב הראשוני אושרו 190,000 ש"ח, לאחר מכן התקציב הועלה ל-270,000 ש"ח לאור בקשת הקונסטרוקטור להחליף את הג הפנימי באולם, וכן לא נלקחה בחשבון עלות הפרוייקטורית. בהמשך, נדרשו שתי תוספות לתקציב בשל דרישת הקונסטרוקטור להוסיף חיזוקי פלדה לאחר הסרת הקירות וכן הוספת המע"מ שלא נלקחו בחשבון.

2. דואר: דיון על הדואר יהיה במסגרת בניית תקציב 2025.

3. ממונה בטיחות: יוסי, ממונה הבטיחות, ביקש לסיים את עבודתו ביגור. רמי פלג וגל שמעון נפגשו עם מספר חברים, שזה תחום העיסוק שלהם, לבחון בחירת מחליף.

דיונים והחלטות

1. הגדרת תפקיד רכזת תרבות וניהול בית בר יהודה

רקע: הקדנציה של עינב רוזיאו הסתיימה לפני שנה ועינב המשיכה שנה נוספת. הגדרת התפקיד של רכזת התרבות בשילוב עם ניהול בית בר יהודה עברה שינויים. עתה, לקראת סיום תפקיד רכזת התרבות של עינב, עולה לדיון אופן הגדרת התפקיד ובהתאם - פרסום המכרז: האם ריכוז התרבות הוא חצי משרה או משרה מלאה של ריכוז תרבות וניהול בית בר יהודה, כפי שקורה היום. הדיון הזה כבר התקיים בהנהלה בתאריך 10.8.23 והוחלט להשאיר את זה כמשרה מלאה, מאחר ולא נמצא מחליף, עינב המשיכה בתפקיד עד כה. לבקשת עינב מתקיים דיון שני בנושא. עינב שלחה מכתב להנהלה בו הביעה את עמדתה.

בדיון שהתקיים עלו שתי תפישות: זו הטוענת ששני התפקידים אינם קשורים וזו הטוענת שיש קשר בין התפקידים, כי חלק מהפונקציות של בית בר יהודה קשור לתרבות. בכל מקרה מדובר על ממשקים רבים בין התרבות ובית בר יהודה ויש צורך בתאום מירבי. השאיפה היא לגייס אנשים מתאימים לתפקיד ריכוז התרבות ביגור, וייתכן שמשרה מלאה תגרום לאנשים מתאימים להגיש מועמדות. מצד שני ייתכן שדווקא אם התפקיד יהיה חצי משרה, זה יתאים למועמדים מתאימים. במידה והתפקיד יפוצל, עולה השאלה, האם נכון להכפוף היררכית את מנהל בית בר יהודה למנהל התרבות. בדרך כלל מבנה אירגוני נקבע ללא קשר לפרסונות, כאן יש קושי כי זה מותנה במועמדים מתאימים שייגשו מועמדות, ובהתאם ליכולותיהם ורצונותיהם יקבע אחוז המשרה.

הוחלט:

- להביא את הגדרת התפקיד של מנהל/ת התרבות ומנהל/ת בית בר יהודה לאישור/עידכון בהנהלה הקהילה. שאלת הכפיפות תובא לדיון נוסף.
- לפרסם את המכרז כחצי משרה עם אופציה למשרה מלאה.
- צוות איתור, הכולל את נבו גולדשטיין, גל שמשון ורמי פלג, ישוחח עם המועמדים וימליצו להנהלה על בחירת המועמד המתאים.

2. תמחור עלויות הורים לגיל רך לספטמבר - דצמבר

רקע: קביעת תשלומי הורי הגיל הרך נעשים ב-2 מועדים: בספטמבר, כאשר המחיר נקבע ביחס לפער בין התוכנית לביצוע שהיה עד כה, ובינואר, כאשר נקבעת תוכנית משק קלנדרית. מבנה התקציב של הגיל הרך מורכב מהרבה פרמטרים: כוח אדם, מזון, אנרגיה, אישורי בטיחות ועוד. בביצוע השנה, אנו רואים צפי פער של כ-600,000 ש"ח שנתי בין התוכנית לביצוע. הפער נובע מהרבה סיבות: עליית מדד בגובה 3.2%, פער של 100,000 ש"ח בעבודת נוער ועוד. היקף הסיבסוד הוא 60%, 3,000,000 ש"ח, שאר העלות היא על ההורים.

עלו שתי דרכים להתמודד עם הגרעון הצפוי:

- להעלות את השתתפות ההורים ב-8% ובנוסף לקצץ עוד 100,000 ש"ח מההוצאות.

- להעלות את המחיר ב-12% ללא קיצוץ פנימי נוסף.

סוגיית עבודת הנוער

לעבודת הנערים והנערות ערך חינוכי. בענפים אחרים, הנערים שעובדים מחליפים עובדים. בחינוך - רק בכיתות הגבוהות זה המצב, ואילו בכיתות הנמוכות הנערים העובדים מתוגמלים בשכר, אך אינם מחליפים עובדים, אלא משתלבים בעבודה וצומחים בענף.

לאחרונה, נעשה תהליך התייעלות. רישום העבודה עבר למשי"א ונקבעו נהלים חדשים להיקף עבודת הנוער האפשרית במסגרת תקינת כוח האדם. תקן כ"א גבוה נותן מענה מתאים יותר חינוכית, אך עלותו גבוהה.

סוכם: נושא התקינה מצריך דיון נפרד היות ומדובר בתפיסה חינוכית הן בגיל הרך והן בחינוך החברתי.

סוגיית רכישת המזון

תוכנן שרכישה מספק חיצוני תוריד מחירים. בפועל זה לא קרה. המגמה היא להחזיר את השירות לענף המזון ביגור (בכל מקרה, במסגרת הדיונים על שינויים בחוברת השינוי, יתקיים דיון גם לגבי מערכת החינוך).

הוחלט להעלות את המחיר מספטמבר ועד ינואר ב-10% ובנוסף לקצץ 50,000 ש"ח בהוצאות.

3. אישור בקשה לשנת חופש

על פי החלטות יגור אושרה בקשתם לשנת חופש של מוריה ורותם הברשטיין.

4. שנת חופש - דיון כללי

באסיפה מ-12.1.2018 אושר נוהל חופשה מיוחדת לחברי יגור. בסעיף 34 נכתב: "חבר היוצא לחופשה מיוחדת יחתום על הסכם עם יגור המסדיר חובות וזכויות בזמן החופשה המיוחדת וחזרתו לקיבוץ. המזכירות תוכל לכלול בהסכם, בנוסף להוראות הסדר זה, הוראות נוספות, כפי שתמצא לנכון בנסיבות העניין". סעיף זה לא יושם ונדרש ליישמו, כדי שניתן יהיה לאכוף את הנהל הלכה למעשה בצורה יותר יעילה. הוכנה טיוטה ע"י עורך הדין של הקיבוץ.

שורה ראשונה מלמעלה:
 שקד זעירא (של רוני ואורלי), איתמר
 שמשון (של ברק וגל ממש"א), שרון
 איריס (של יוליה וסרגיי), עידן אדלר (של
 נתנאל ושירי), ניר צירלין (של נחשון
 ורתם), שוהם האס (של ערן ויערה תירוש)

שורה שנייה:
 ניתאי שור (של יוסף ונטשה גורליק), אביב
 פלגי (של בן וענת), רומי גורביץ (של גלי
 וברונה)

שורה שלישית:
 כרמל ורקר (של מתן ואיטל הלפרן), עפרי
 בניסטי (של מתן ומעיין), ליה אדלר (של
 נתיב וזוהר), מיקה מזרחי (של רם ואינה),
 גיא אליאס (של שי וערבה שנקר)

שורה רביעית:
 אגם כהן (של חיים ויסמין וילרוסה), רובי
 גרשמן (של עירל), בניה אוחנה (של
 בועז ורעות), ליאור אזנקוט (של רן וענת
 אוסטובסקי), ירדן פרנקו (של אדוה ופיני
 מכפר חסידים)

שורה חמישית:
 ירדן כספי (של יאיר ונופר), ניצן גבריאל
 (של עדי ונמרוד מנשר), שחר אור (של
 אופק ועינה זילברמן), ריף חודק (של רז
 ורחלי רוה), שירי עשת (של מתן וליאת),
 נויה נויפלד (של יאיר ומיטל).

(עזרו בצילום ובכתיבה, שרי בירך יוליה
 איריס)

הצעת דב ישורון בנושא הממ"דים

בעד - 278 (65.57% מהמצביעים)

נגד - 146 (34.43% מהמצביעי)

ההצעה התקבלה

ועדת תכנון

נבחרו: אשר מרמוס, גבי שנער, הילה גפן, חני רשף

צוות תק"ה

לא נבחרו

לכבוד השחייה ביגור

בתמונה: שירן שלם, ליאור שרון, טל גרודמן, שרי, אורי קינן, אורון ענבר, אורי רודן ז"ל, אייל סוטיצקי, צהל קינן.

על ענף השחייה ביגור, אלופים שצמחו פה, והשחייה כדרך חיים ראובן קינן, שרהלה גולדברגר, כרמל לויתן, טל גרודמן, תום בארי (עזרה בהכנת הכתבה, דניאל רביב)

פארן ז"ל, שהיה שחיין ענק. מאז אותה תחרות והניצחון המשמח, אני דבוק לשחייה. למרות שלא היו לנו מאמני שחייה כמו בקיבוצים אחרים, התארגנה פה, בעקבות התחרות, קבוצת שחיניים, שהייתה נוסעת יחד לתחרויות, חוץ ממני שחו גם דבורקה וולק ז"ל ואהוד כוכבי. לא היה פשוט להיות שחיין ביגור. הייתה משמעת בבריקה, וכילד לא יכולתי להתאמן לבד אלא לבוא עם ההורים בשעות המקובלות. כשבאתי לבד להתאמן, הוציאו אותי מהבריקה בכוח. קבוצת השחיניים נסעה באופן עצמאי לתחרויות. לאט לאט הביאו כמה מאמנים והם התחילו לעבוד יותר רציני, אבל אף אחד לא התבלט או הצטיין ברמה לאומית. הרבה פעמים לא הזמינו אותנו לתחרויות בסביבה. במשך הזמן התחלתי קורסי אימון בווינגיט ובמקומות אחרים.

ראובן קינן: מגיל צעיר קשרתי את חיי עם תחום השחייה. חשוב לי שחברי יגור יכירו את ההיסטוריה של ענף השחייה כאן, והיום במבט לאחור אני גאה בהישגים של שחיניים שהגיעו מיגור ומהמשפחה שלי. לפני הרבה מאוד שנים. היו כמה קבוצות שחיה באזור שלנו: "שער העמקים", "גוש זבולון", "טבעון", ו"מכבי חיפה". הרגיש לי כאילו שלכל הקיבוצים יש קבוצת שחייה, חוץ מליגור, שיותר התעסקה בכדורסל. באחת השבתות התקיימה תחרות שחייה בטבעון והזמינו את כל בית הספר שלנו מיגור. הייתי בן 10 בכיתה ד'. בתחרות נתנו ליגורניקים להתחרות זה בזה, באותו מקצה, ולשמחתי הרבה, ניצחתי. באותה תקופה בכיתה של אח שלי, צופר, שחה גם דוד

כרמל לויתן היה שחיין טוב, כשהוא עבר לשחות בגניגר, ואחר כך ב"מכבי חיפה", לקחו ליגור את השחיין הכי טוב וזה מאוד השפיע.

התנגדתי וכעסתי, כשזה לא עזר, העברתי את אודי (קנין) להתאמן ב"מכבי חיפה". היו כאלה שהתנגדו, אבל שם הוא הגיע להיות אלוף ישראל לגילאי 18 בסגנון פרפר, ובסוף עזב את השחייה המקצועית והתחרותית, אבל הוא שוחה עד היום. יש לו פרטנר ששוחה איתו בים 5 ק"מ, בסגנון פרפר למבוגרים, הוא מקום שני בארץ היום. כרמל לויתן התאמן בקבוצה שאימן זאביק ויזל והיה אלוף ישראל ב-200 מ' בסגנון חזה. היום הוא עובד באיגוד השחייה, מאמן במשרה מלאה את נבחרת הצעירים בווינגייט.

ביגור צמח גם מאמן של נבחרת ישראל בכדור מים, טל גרודמן, שמחנך דורות של שחקנים במים, תום בארי התחרה באולימפיאדה, באליפויות אירופה ובאליפויות עולם, וגם היה קפטן נבחרת השחייה הלאומית. תום היה אלוף ושיאן ישראל ב-100 ו-200 מ' חזה תקופה לא קצרה, ועדיין מחזיק את השיא הישראלי ב-200 מ' חזה. לא היו עוד הרבה שחיינים אולימפיים מהתנועה הקיבוצית, חוץ מגל נבו, שגם התגורר ביגור אצל משפחת בארי תקופה קצרה. בסך הכל הדחיפה מיגור הובילה להישגים ולמצוינות. לשמחתי, האהבה לשחייה אצלי במשפחה עברה לדור השלישי. שני הבנים של אודי ורויטל שוחים ב"מכבי חיפה", והוריהם תומכים בהם, כמובן. אריאל, בן 15 ומאוד מסור ומוכשר. הגיע למקום 7 באליפות ישראל בחתירה. האח הקטן, בן-אור, שוחה כבר שנתיים ב"מכבי חיפה", כבר מלא אמביציה.

אני עדיין מעורב, עושה שיחות עם הנכדים לפני התחרויות, מייעץ להם. אני זוכר את עצמי כמה הייתי מתרגש עד שהייתי עושה תנועה ראשונה במים. אני ניגש לאריאל לפני התחרות, ואנחנו מדברים על טקטיקה, מה לעשות איך לעשות. אני נותן לו ציונים אחרי התחרות.

בסוף צריך גם גנים, אבל מעבר לגנים חשובה מוטיבציה והתמדה. קודם כל הוא צריך לאהוב את המים, וחשובים התמיכה, הליווי והעידוד של המשפחה. פעם הייתי נוסע לכל תחרות של הנכדים, היום פחות.

חשוב לי שידעו ביגור שתרמנו משהו לשחייה הישראלית. שמעבר לשחיינים ולמאמנים היו פה עוד אנשים טובים שדאגו לבריכה: יוסי חרמוני ז"ל שמאוד עזר באחזקה ובמים, וישראל וולק יבדל לחיים ארוכים. שניהם תרמו הרבה לבריכה.

שרה'לה גולדברג: שחיתי בקבוצה עם כרמלה תבור ז"ל, ראובן אימן אותנו תקופה קצרה ואחריו - דני הרן ז"ל שנהרג עם בנותיו בנהריה. בהמשך עברתי להתאמן בקרית טבעון, המאמן היה יורם שניידר. בגיל 12 הייתי אלופת הארץ ב-100 מ' וב-50 מטר. כמה שנים אחר כך הגעתי למקומות שני ושלישי באליפות הארץ לגיל 16. בשלב מסויים התחלתי בעצמי לאמן. אימנתי במשך 5 שנים. הייתה קבוצה די טובה עם אורי רודן ז"ל,

טל גרודמן, אורי קנין, אייל סוטיצקי, נועה פטישי, לירן הבת של מומיש ועוד 15 שחיינים. היינו מאוד מאורגנים ומגובשים, ותמיד כשבאנו לתחרויות, רצו לשבת לידנו, כי תמיד הבאנו צידנית מלאה בכל טוב, שדליה לויתן ואילנה פטישי ז"ל דאגו להכין במסירות ובאהבה.

טל גרודמן: התקופה, ששרה'לה מדברת עליה, זכורה לי מאוד לטובה. היינו מגובשים ומלוכדים, כולם באותם גילאים ופשוט מאוד אהבנו את הבריכה ואת המים. וזוכר מצויין את הצידנית, עכשיו אחרי שכתבו עליה. אין ספק, המים ביגור חדרו עמוק.

כרמל לויתן: בתקופה שלי היינו הקבוצה היחידה בארץ שהורכבה מקיבוץ אחד ("הפועל יגור"). בקיץ שחינו ביגור, אני זוכר שבשיא החום, היה מאוד חם במים, והיינו יוצאים אחרי כל תרגיל, לעשות מקלחת קרה. בחורף היינו נוסעים פעמיים בשבוע לבריכות באזור: מהטכניון עד לנצרת, איפה שיכולנו לשכור כמה מסלולים. בתקופה הזאת אימן אותנו המאמן המיתולוגי זאביק ויזל. אני שחיתי איתו מגיל 8 עד גיל 16, בסוף התקופה, כשהייתי בן 16, זכיתי איתו במקום שני באליפות ישראל לבוגרים (!). בזכות זאביק התחברתי גם למשחק הכדורמים. ייצגתי את ישראל בנבחרת הנוער והנבחרת הבוגרת בשחייה מגיל 16 עד סוף הצבא, שברתי כמה שיאי גילאים והפכתי לאלוף ישראל בגיל 18. כל התקופה ששחיתי ביגור. אמא דליה דאגה לנהל את הקבוצה ולדאוג לנו להכול. אני מניח שבלעדיה לא הייתי שוחה בכלל (ולא רק אני). מ"הפועל יגור" עברתי לשחות ב"הפועל עמק יזרעאל" אצל מאמן מיתולוגי אחר - נוח רם. התגייסתי כספורטאי מצטיין (לדעתי הראשון ביגור, אבל אני לא מתחייב על זה). בשנה האחרונה בצבא עברתי לשחות ב"מכבי חיפה" ומייד בתום קריירת השחייה התחלתי לאמן. המשחה המרכזי שלי היה 200 מ' חזה - משחה שכמה שנים לאחר מכן בלט בו יגורניק אחר, שהגיע להישגים בזירה הבינלאומית - תום בארי, שייצג אותנו במשחקים האולימפיים. כשהתחלתי לאמן יצא לי להדריך וללמד שחייה המון ילדים ביגור, אז גם החלטתי שזה מה שאני רוצה לעשות בחיי כבוגר. מאוחר יותר עברתי לאמן בכמה אגודות, וכיום אני מאמן במרכז המצוינות במכון וינגייט כבר שנה שלישית. נשארתי בבריכה עד היום.

תום בארי: בתקופה שלי כבר לא הייתה קבוצה ביגור והתאמנתי לאורך השנים באגודות שונות, בארץ ובחו"ל. עדיין הבריכה ביגור תמיד הייתה הבית עבורי. שם למדתי לשחות, לצלול, והתאהבתי בעולם המים. אהבתי מאוד להשלים מדי פעם אימונים בבריכה ביגור כשחזרתי מחו"ל או מווינגייט. דברים שתמיד ילוו אותי מהבריכה: קורסי הצלילה של אבא ימי שישי בצהריים בתקופת כרמלה (קפה, בירות, כדורעף, חברים) באחריות ומינסיון- יש לנו את הבריכה הכי יפה בעולם.

גאונות קיץ בבריכה

סיום החופש בבריכה: זמן סיום החופש הגדול צויין שוב באירוע נעים ומשפחתי של מתנפחים ופיצות "פרידמן" מיוחדות בבריכה. הילדים נהנו מהמשחקים במים וההורים והמבוגרים "מהמינגלינג" (מפגש רעים באנגלית) בדשאים. זמן שלווה ונחת, שקט יחסי וקרירות נעימה, בזמנים סוערים ולוהטים.

עינב רוזיאנו: בתוך הזמן הנעים הזה צבט לי בלב, שמפאת גודל הקיבוץ שלנו, אי אפשר לפתוח אירועים כאלה לאנשים מחוץ ליגור, כולל נכדים וקרובים. מדובר בעניין כבד משקל ורגיש של הקהילה, ולא רק של ועדת תרבות, שנצטרך לדון בו מתישהו.

אטרקציה מיוחדת: חוג התעמלות במים עם ישי בירמן. האושר וההנאה בחיוכים מצד לצד. כמה קשה זה כבר יכול להיות?

גם השמיים בוכים: גשם קיץ בבריכה בבוקר שבו הודיעו על רצח החטופים, מי שהצליח להתנתק מהאקטואליה נהנה מאוד מהצירוף הנדיר של מים מלמעלה ומלמטה.

טווסים בבריכה: אי אפשר להגיד שלא מוסיפים ליופי.

ביקור מולדת

הצבא), ואולי לא למרות אלא מפני זכרונות ילדות ובגרות ביגור, שנצרכו בי כל כך לטובה, אולי לכן היחס החם והאהוב שלי ליגור. הכרמל, האנשים לאורך שנות ילדותי ובגרותי - מורים, מטפלות, בנות ובני כיתתי ועוד רבים וזכורים לטוב - הם כולם מושא געגועי למשהו טוב ומעשיר שהיה. חגים (ליל הסדר המופלא ויהודה שרת), טיולים אין-סופיים לכרמל ופינתיו, בימים ובלילות ירח, טיולים קשוחים לחלקי ארץ. ומוסיקה - שירה ונגינה לאורך המדרכות ובכל פינה - כל אלו ועוד, הם אוצר ענק לכל חי. בית הורי בילדותי ובגרותי שכן לרגלי הכרמל ויללות התנים.

לא היו בבית שירותים ומקלחת, לא פינת בישול, לא כיור וברז. אבל הוא היה לרגלי הכרמל ממש. היכרנו את כל השכנים בקומה שלנו ובקומה השנייה. הייתה לנו גינה גדולה וסיגליות ו"מלך" בגינה - עץ רימון מניב פרי נפלא. מעט אחרי הצבא עזבתי את יגור.

הורי עברו לדירה אחרת והייתי באה לבקרם. כבר פחות ופחות במדרכות של יגור, ופחות ופחות מזהה מקומות.

אבל עד היום, בחלומות, אני עוברת בשכונת האזדרכת, ובכביש העולה לאורך גן בלה, רבקה, קיקה, פונה שמאלה אל ארבעת הפיקוסים ושוב ימינה אל המקום בו עמד בית הורי לרגלי הכרמל.

הבית, כנראה שופץ והורחב.

אבל אינני מזהה. גם לא את הגינה והסיגליות ועץ הרימון.

צאצאי משפחת אייזן (חלק קטן מהם) באו לביקור קצר ביגור ועלו לקברותיהם של חוה ומרדכי אייזן, וגם לקברה של תמר אייזן ז"ל בבית הקברות הישן (לאחר שנים שלא ביקרו בשני בתי הקברות).

לחווה ומרדכי נולדו ביגור ארבע בנות:

נעמי ז"ל (1930), תמר ז"ל (שנולדה ב-1936 ונפטרה ממחלה בהיותה בת 14 חודשים, וקבורה בבית הקברות הישן) ואחרונות התאומות צביה וצילה (1939).

צילה (בתמונה) נשואה לאורי, חיה בקיבוץ מלכיה והם מפוניהם היום במושב מרחביה (בו חי בנם יפתח עם משפחתו).

צביה, תאומתה של צילה, חיה ברמת יוחנן.

מכל 11 הנכדים של חוה ומרדכי, יורם בנה הצעיר של נעמי הוא הנכד היחיד שנולד ביגור ועזב עם הוריו, אחותו ואחיו בהיותו בן שנה וחצי.

הוריו של יורם (ושל עפרה ובוני) - נעמי ויוסי, נישאו ביגור ב-1951, עברו לקיבוץ יפתח ומשם, בפילוג, עברו לקיבוץ גדות. לאחר זמן חזרו כמשפחה ליגור לתקופה קצרה. ביגור נולד יורם, ובהמשך, במהלך שנות ה-50 עזבה המשפחה את יגור. יורם המשיך לבקר ביגור במשך שנים רבות, וגם כשהיה סטודנט בטכניון, נהנה מן הקירבה ליגור ולביתם החם והמפנק של סבתא וסבא.

צילה: למרות שאני חיה במלכיה הרבה יותר שנים מחיי ביגור (נשארתי במלכיה בהמשך לשנת שירות שלאחר

ברחלה ספיר זייל

עם מלאת שלושים לפטירתה של כרמלה, בת יגור הראשונה! ואחותו של אביטל תבורי
קטעים מראיון שערכה עמה רוחלה סגל בדצמבר 2012. (באדיבות ארכיון יגור)

על האוכל: אהבתי חלבה ולחם עם דבש וחמאה, ושנאתי את האוכל של אלטיצ'קה. עשיתי שביתות רעב ולא הסכמתי בשום אופן לאכול תרד וחצילים שהיא בשלה. **אביטל:** לא בזבזו אוכל. את התרד שלא אכלו החזירו למטבח. חיינקה שנאה שהחזירו לה את מה שבישלה, ופעם אחת שפכה מים על הילדים עם התרד הממוחזר.

על השם שלה, "כרמלה": את השם שלי קיבלתי מהדוד נחום בנארי מעין חרוד, כי נולדתי לרגלי הכרמל.

איך הגיעה המשפחה ליגור: סבא וסבתא שלנו היו מראשוני "כפר תבור". אבא הגיע ארצה כילד במשפחה של הורים ועשרה אחים. אמא באה מאוקראינה לאחר פרעות מלחמת העולם הראשונה. היא פגשה את אבא כשבאה לחוות הפועלות. הבנות שבאו לשם נשלחו לעזור במשקי החקלאים וכך הם הכירו. ליגור הגיעו בעקבות מרכזי בנארי.

למה שונה שם המשפחה מ"זייגרמן" ל"תבורי"? המשפחה התפזרה ואף אחד לא נשאר בכפר תבור. אבא רצה לשמר את היותו נצר למשפחה בת המקום ולכן שינה את משפחתו לתבורי. עד שקיבלנו את תעודת הזהות עם השם החדש כבר הייתי נשואה וקיבלתי את שם בעלי. "תבורי" לא הספקתי להיות.

זכרונות נוספים: ההורים היו מאוד עסוקים. אבא עבד ברפת עד שעות מאוחרות ואמא בגן הירק. אף פעם הם לא היו בבית בשעות אחר הצהריים, כשאנחנו הגענו מבית הילדים. יום אחד בגיל 9 כל כך כעסתי, שהלכתי והתחבאתי באחת המרפסות. אבא חזר ויצא החוצה והתחיל לקרוא בשמי, ולא ענית. רציתי שיחפשו אותי.

ילדות: הילדות שלי היתה יפהיה, מאושרת, עם תכנים מכל הסוגים. עדה יגורי היתה המטפלת שלנו, ויחד איתה היינו יוצאים לפיקניקים, ממצאים משחקים, ועושים הצגות. הרבה הלכנו לחורשה, שהשתרעה על גדות הקישון ליד הגשר של כפר חסידים. יותר מאוחר למדנו עם יהודה שרת, המורה לתני"ך ולמוזיקה. שרנו פסוקים מספר "איוב" שיהודה הלחין, המחזנו סיפורי תני"ך כמו "משל יותם", פגישת רבקה ואליעזר ו"מתתיהו ובניו". כל שנה ב"א באדר נסענו לתל חי עם יהודה והמקהלה. בחופש הגדול בילינו חודש בתל אביב, בבית החינוך לילדי עובדים ברחוב באזל, וטיילנו הרבה בכל הארץ.

הזיכרון הראשון שלי הוא הפינוי שלנו בשנת 1929 בזמן מאורעות תרפ"ט. הוציאו אותנו מיגור למעון לילדים ברחוב "החלוץ" בחיפה. חוויה טראומטית באמת, שמאפילה על כל שאר הזכרונות.

חברי הילדות ביגור: עמוס קרן צבי, איה (קיגל) לוי, תמר דרוקמן, אריה טפר, הדר ואורה (אחותו של חזי כץ). מאוחר יותר הגיעו חיה מרכוס, מרים בלפר (אחותה של חייקה קול), מרים שניימן, שושקה כץ (אחותה של בתיה פלוט-מאיר) ואיטה, איתם סיימתי את הלימודים בכיתה ח'.

על "האקספרימנט החינוכי בקיבוץ": היינו מחזור ראשון, ולא כל כך ידעו "איך לאכול אותנו". היינו בבחינת שפני נסיון. אני זוכרת את "בית הספר", שבעת ילדים לומדים בצריף קטן בתנאים קשים, בלי מכשירים מתאימים. חצי יום לומדים, וחצי יום מבלים עם ילדי הגן. במבט לאחור למדנו מכל זה להעריך את המאמצים הבלתי פוסקים, הן מצד עובדי בית ספר, הן מצד המשק והן מצידנו - ביצירת הווי בית ספרי. היינו שרים המון. השירה והחגים ביגור תמיד היו משהו מיוחד, במיוחד החזרות לפסח עם יהודה.

רק בשנים האחרונות הקשר נעשה יותר טוב.

אנשים נוספים שאני זוכרת: ציפורה ורדי (חפץ) שהייתה גננת שלי והמשיכה איתנו גם בכיתה א'. ניסן דובדבני לימד, ערי גלס, משה ט"ז, יעקב המורה, יוכבד רייסמן במשתלה, מרים פרבר.

מה הדבר הכי יגורי בעיניך? הכרמל! זה בשבילי הכול. אביטל היה הולך שם תמיד לאיבוד.

תחנות חיים: לאחר סיום הלימודים בבית הספר המחוזי, התגייסה כרמלה לפלמ"ח, במהלך מלחמת השחרור נשארה ביגור. לאחר המלחמה יצאה ללימודי גננת בסמינר אורנים. בינתיים נישאה לאושר ספיר, נולד הבן הבכור והמשפחה עברה לטבעון. בטבעון נולדו עוד שני ילדים, וכשבגרו, יצאה ללימודי חינוך מיוחד, שוב באורנים (בניהולה של דינה ס"ט) וחזרה לעבוד כחונכת בבית ספר עד יציאתה לפנסיה.

אביטל פחד בילדותו מברקים ורעמים, וגם אני לא הייתי גיבורה גדולה. יום אחד בשעה חמש אחר הצהריים באנו ל"חדר", כלומר לבית ההורים, שהיה צריך בשכונת הפלפלים. אף אחד מההורים לא היה בבית. ירד גשם זלעפות, מלווה ברוחות חזקות, ברקים ורעמים. הדלת כל הזמן נפתחה מהרוח. שנינו פחדנו. אביטל היה המעשי. הוא סגר את הדלת עם הוו מבפנים. נשכבנו במיטות של ההורים, כיסינו את הראשים בכריות, כדי לא לשמוע ולא לראות את הברקים והרעמים... נרדמנו. אבא הגיע. ניסה לפתוח את הדלת ולא הצליח. הוא דפק על הדלת ואנחנו ישנו כל כך חזק, שלא שמענו ולא התעוררנו. כשהתיאש קרא לעזרה. הם פרצו הביתה דרך החלון והעירו אותנו משנתנו המתוקה, בתוך בית מלא שבירי זכוכיות.

קשר עם ההורים: עדה יגורי, המטפלת, היתה הרבה יותר משמעותית בחיי מאשר ההורים כשהייתי צעירה. עם אמא,

צילום: זאביק לב

צילמה: שגית גמליאל

צילמה: שגית גמליאל

צילמה: אריאלה וולק

למחרת ההודעה על רצח 6 החטופים נרשמה נוכחות והשתתפות גדולה במיוחד של חברי יגור בהפגנה בצומת

לא יושבים בכיסא

שני מיצגים של הצבת כיסאות צהובים להזדהות עם החטופים בעזה ומשפחותיהם

מיזם הכיסאות לאורך כביש הכניסה ליגור

מיזם הכסאות הצהובים המחכים לחטופים, שיגיעו למלא אותם, מופיע בכיכרות רבות בארץ. המיזם הזה מדבר אלינו באופן אישי וישיר אל הלב, דווקא משום שהוא מדגיש את החוסר והריקנות. בנוסף, בעצם האיסוף של הכסאות, צביעתם והצבתם, יש שותפות מעשית של ילדים, נוער ומבוגרים בזעקה לשובם של החטופים. ככה נולד הרעיון להציב כסאות כאלו גם בכניסה ליגור. מרגע ששוחרר הרעיון לאוויר, הצטרפו אליו רבים מהקהילה: באיסוף, בחירת המקום, צביעה, הובלה לשטח, הוספת דגלים ותאורה. על כך, תודה לכל השותפים. המסר הוא זעקה גדולה להחזיר את כולם עכשיו הביתה כמה שיותר מהר.

לצערנו, מספר הכסאות אליו אנחנו רוצים להגיע במיזם, הולך ופוחת. הלוואי ולא נזדקק לו, אבל מהסיבות הנכונות.

גלית חגי ומיטל נויפלד

מיצג הכיסאות בעיגול

הוקם ביוזמת מנהל הקהילה רמי פלג, ובביצוע סער גרעין. (מתוך דף מידע) רמי פלג: "את המיצג בעיגול יזמתי, לאחר שיח עם גלית חגי, שדנו בו בנושא מייצגים. הביצוע - של סער גרעין ותודה על כך. מבחינתי, מעבר לתזכורת היומיומית של **שגרה ללא שגרה**, כל עוד החטופים בעזה וחייבלו נלחמים, זה מסמל לי את הפרופורציות לחיים כאן ביגור ובכלל.

